

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5596/2019
24.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марко Николић, адвокат из ..., против тужених Општине Алексинац и Предшколске установе „Лане“ из Алексинца, које заступа Правобранилаштво Општине Алексинац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1338/18 од 19.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1338/18 од 19.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1338/18 од 19.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П 1065/16 од 11.12.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезани тужени да тужилци на име накнаде штете, због више наплаћеног новчаног износа за боравак детета у вртићу, за период 01.07.2013. године до 30.06.2016. године, исплате месечне износе са законском затезном каматом ближе наведено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужилци накнаде трошкове поступка у износу од 66.891,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 1338/18 од 19.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужених и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезани тужени да јој исплате досуђене износе на име накнаде штете, у висини разлике између плаћеног и прописаног износа накнаде за боравак детета у предшколској установи – вртићу, у спорном периоду. Врховни касациони суд, налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужених, као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 09.02.2016. године. Наводима ревизије истиче се погрешно тумачење појединих законских одредаба, што не представља разлог за примену члана 404. ЗПП, о изузетној дозвољености ревизије. Имајући у виду наведено, нису испуњени услови да се ревизија тужених сматра посебном, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, чланом 403. ставом 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 14.09.2016. године, а преиначена 12.06.2017. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра, у динарској противвредности.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић